

Ha láthatnád,
mit hoz a jövő,
mire lennél kíváncsi?

TIME
AFTER TIME
időtlen idő

A Time Between Us – Elválaszt az idő *folytatása*

„Csodálatosan megírt, egyedi
szerelmi történet.”

– *Melissa Marr,*
NYT *bestsellerszerző*

fine
selection

TAMARA IRELAND STONE

TAMARA IRELAND STONE

TIME
AFTER TIME
i d ő t l e n i d ő

Time Between Us - Elvászt az idő 2.

Első kiadás

Könyvmolyképző Kiadó, Szeged, 2020

*Aidannek és Laurennek,
akik testvérek és egyben legjobb barátok.
A szívem őrzoinek.*

„Idővel majd meglátjuk.”*

 JANE AUSTEN

---

* Jane Austen: Meggyőző érvek. Fordította: Róna Ilona

Időtlen idő

2012. augusztus

San Francisco, Kalifornia

SEMMI SEM VÁLTOZOTT. Három hónapig voltam távol, plusz három hónapja vagyok itthon, és még mindig minden pontosan ugyanolyan, mint azelőtt, hogy elmentem.

– Jöttök Megan bulijára jövő héten? – kérdezi Sam.

Körbenézek. Mindenki bólogat. Hát persze hogy mennek. A nyárnak majdnem vége, Megan szülei tele vannak pénzzel, és soha nincsenek otthon. Ez a két dolog együtt számtalan lehetőséget kínál az ivásra és a csajozásra.

– És te? – Sam felém biccent. – Jössz, Coop?

– Nem tudok – válaszolom, és kerülöm a szemkontaktust. – Nem leszek a városban.

Hátradöntöm a fejemet, és megiszom a maradék Gatorade-emet. Mind a nyolcan a Lafayette Parkban deszkázunk már egy órája, úgy-hogy teljesen kiszáradtam.

– Már megint? – Egy marék Doritosért nyúl, aztán továbbpaszszolja a zacskót. – A legutóbbi bulit is kihagytad, pedig király volt.

Ismét bólogat mindenki, Ryan pedig még rá is kontráz Samre:

– Tényleg király volt.

Elfordulok, és megvonom a vállamat.

– Sajnálom, de megígértem anyának, hogy elmegyek vele a nagyihoz, mielőtt elkezdődik a sulisuli.

Egy kicsit furdal a lelkiismeretem a folytonos hazudozás miatt: majdnem biztos, hogy akkor sem mennék el Megan bulijára, ha itt lennék, anyának pedig sejtelve sincs arról, hogy elmegyek meglátogatni a nagymamát.

Sam megköszörüli a torkát, és végignézi a csapatot.

– Kinél van a chips? – Drew vesz belőle egy nagy marékkal, aztán a többiek addig adogatják tovább a zacskót, amíg Samhez ér. – Biztos nincs más oka annak, hogy elmész a városból? – kérdezi.

Abbahagyják az evést, és az összes srác felém fordul. Rám szegeznek a tekintetüket, és a válaszomra várnak.

Hátradőlök a gördeszkámon ülve.

– Mire célozol?

A szívem kalapálni kezd, de lenyugtatom magamat. Igyekszem lazának és higgadtnak tűnni. Próbálok nem gondolni Annára, hátha ettől meggyőzőbben festek majd.

Mosoly játszik Sam arcán. Érzem, hogy a többiek fészkelődnek körülöttem. Sam hirtelen a zacskóba nyúl, és fejbe dob egy chipszel, de elhajolok, és így elrepül mellettem.

– Csak szívatlak – mondja, mire mindenki nevetni és csámcsogni kezd.

Ryan előveszi a zsebéből a telefonját, és a kijelzőre néz.

– Vége a szünetnek. – Feláll, felkapja a deszkáját, és elindul a „TILLOS A GÖRDESZKÁZÁS!” táblákkal körülvett lapos betonterület felé.

Igaza van. Valószínűleg nagyjából tíz percünk lehet, mielőtt a szomszédok kihívják a zsarukat.

Mindenki elhúz, csak Sam és én maradunk le. Odatartom neki a chipses zacskót, ám amikor el akarja venni, hátradöntöm a fejemet, és a számba szórom a benne lévő morzsákat.

– Tessék! – adom oda neki a zacskót.

– Szemét – jelenti ki, de mosolyog, miközben a hátizsákjába tömi az üres zacskót. Látom a szemem sarkából, hogy engem bámul, de aztán megrázza a fejét, és elfordul. – Szóval – kezd bele. Szándékosan könnyedebbre veszi a figurát. – Lindsey-vel összefutottunk vele a moziban.

– Vele? – A pólóm ujjával letörlöm a zsírt és a chipsport az arcomról. – *Kivel?*

Úgy néz rám, mintha nem tudná elhinni, hogy ezt tényleg megkérdeztem.

– Megannel. A *szexi* Megannel – teszi hozzá.

– Aki állandóan bulikat rendez?

– Igen, azzal a Megannel. Mégis hány *szexi* Megant ismersz?

Megvonom a vállamat.

– Nem tudom. Legalább – számolok az ujjaimon – négyet.

A szemét forgatja.

– Nos, a három másikat nem ismerem, de ez a Megan felőled érdeklődött. Megint. A lelkemre kötötte, hogy elviszlek a következő bulijára.

Úgy néz rám, mintha azt várná, pattanjak fel, rohanjak haza, és kérjem át a repülőjegyet egy másik járatra. Ehelyett lassan felállok, és a deszkámért nyúlok.

– Bocsi. Mennék, de...

– Tudom. A nagymamád. Illinois-ban. Aki beteg.

– Pontosan.

Sam is feláll. Erősen a deszkája végére lép, hogy az eleje a kezébe csapódjon.

– Nézd, egész nyáron sikerült elkerülnöd, de amikor a jövő héten elkezdődik a sulis, nem fogod tudni! Szerintem egyetlen oka lehet, miért nem hívod el randizni Megant.

– Mert egy kisé... üresfejű?

A lány másodikos, egy évvel fiatalabb nálunk, és még egyszer sem beszélgettem vele elég ideig, hogy megtudjam, ez igaz-e, vagy sem. De erős vágyat érzek, hogy eltereljem Samet az említett „egyetlen okról”.

Rám néz.

– Ha tényleg nem tetszik, azt megértem. Csakhogy ő Lindsey barátnője. Egyszer elmehetnénk valahova négyen. Jó buli lehetne.

Felbukkan a fejemben egy kép Annáról, Emmáról és Justinról, ahogy együtt sétáltunk a moziba. Én Anna vállát karoltam át, Emma pedig Justin kezét fogta. Én már benne vagyok egy ilyen „négyesben”. Vagy legalábbis benne voltam.

Beletúrok a hajamba.

– Gondolkodom rajta, oké?

Nem fogok, de remélhetőleg eléggé őszintének hat a hangom, hogy elhiggye az ellenkezőjét.

– Ne gondolkodj rajta, csak hívd el! Kedves, jól néz ki, és az én szerény véleményem szerint egyáltalán nem üresfejű. Lindsey pedig kedveli – teszi hozzá, mert tudja, hogy ez lényeges szempont lehet.

A többiek visszajöttek, hogy összeszedjék a cuccukat, én pedig megkönnyebbülök. Elköszönnek, és elindulnak a domb aljához vezető úton. Sam utánuk megy, de aztán megáll, és visszanéz rám.

– Jössz?

– Veszek egy kávét – jelentem ki, majd az ellenkező irányban lévő Fillmore utcai boltok felé mutatok. Mutat egy gyors „Csákány!”-t és elhúz a többiekkel.

Amikor eltűnnek a látóhatáron, visszaülök az öböl felé néző padra, és figyelem a vízen úszó vitorlásokat.

Semmi sem változott, mégis minden más. Anna egyszer itt ült velem, közvetlenül mellettem, és átadott nekem egy levelet, ami-ben leírta, hogy találkozni fogunk még. Bárcsak figyelmeztetett volna, hogy ha ez megtörténik, akkor nem fogom tudni, hogyan létez-zem nélküle.

2.

AMIKOR ELÉREK A DOMB TETEJÉN ÁLLÓ HÁZUNKHOZ, kinyitom a bejárat ajtót, és ledobom a deszkámat meg a hátizsákomat a hatalmas szobanövény mellé a folyosó padlójára. Elindulok fel a szobámba, ám valami furcsa hangot hallok a konyhából. Olyan, mintha darabolás lenne. És éneklés.

Apa még nem érhetett haza a munkából, anya meg egy szervezői összejövetelre megy az egyik adománygyűjtése kapcsán. Megfordulok, és a konyha felé veszem az irányt: a tesóm, Brooke van ott. A háját copfba kötötte. A konyhaszigetnél áll zöldségekkel körülvéve.

Halkan dudorászik, miközben lecsap a késsel, és átvág egy köteg spárgát.

– Mi a bánatot művelsz? – kérdezem tőle.

Mosollyal az arcán felnéz, és integet a késsel. Folytatja a darabolást, én pedig besétálok a konyhába. A hegy nagyságú friss zöldség-halmot bámulom, és felmérem a helyzetet.

– Arra gondoltam, pirított zöldséget készítek vacsorára.

Mellé állok, és a pultnak dőlök.

– Mégis mióta tudsz te pirított zöldséget készíteni?

Megvonja a vállát, és folytatja a darabolást.

– Nem tudok. De készülök az új menzamentes életemre. Caroline írt korábban, és most épp dobozokat cipel fel a Priusából az új lakásunkba. Shona pedig holnap érkezik. – Rám néz. – Egyikünknek muszáj lesz megtanulni főzni.

Brooke leteszi a kést a vágódeszkára, felmarkolja a spárgát, és egy tálba dobja. Aztán összedörzsöli a kezét.

– Néhány nap múlva megint Boulderben leszek, többé nem lakom koleszban, és beköltözöm az új szobámba. – Egyenesen a szemembe néz. – Megint olyan emberekkel lakhatok, akiket kedvelek is. Menő szobatársakkal. Mint Chicagóban.

Brooke-kal a nyarunk nagy részében arról a három hónapról beszélgettünk, amit én az 1995-beli Evanstonban töltöttem. Amikor ő az 1994-beli Chicagóban ragadt. Mesélt nekem a két szobatársáról, akiket a *Sun-Times*-on keresztül talált, meg a padlástérről, amin Wrigleyville-ben osztoztak. A napjait felszolgálással töltötte egy helyi étteremben, esténként pedig élőzenét hallgatott ilyen-olyan klubokban. A szobatársai a *jazztól* a punkig mindent szerettek, és el is mentek mindenre. Még a keddenként megrendezett népzenei estre is, ahol egy nagydarab nő ült egy sámlin az akusztikus gitárjával, és olyan régi dalokat játszott a vele együtt éneklő telház előtt, mint az *American pie*, vagy a *Leaving on a Jet Plane*. Ahogy gyanítottam, Brooke szépen beilleszkedett. És ahogy én is, ő is szíves örömet maradt volna még jó sokáig ott, ahol volt.

Ám egy vasárnap délután a szobatársaival a tetőterazon lógtak, élvezték a napsütést, és újságot olvastak, amikor az egyikük kiszúrt egy hírt, miszerint lerombolják a Chicago Stadiont. Brooke hegyezte a fülét. Nem járt ott már több mint két hónapja. Azóta az éjszaka óta, amikor elveszítettük egymást.

Aznap délután felszállt a magasvasútra, aztán két buszra, hogy eljusson a stadionhoz. Zárva volt, de körbesétálta. Bekukucskált az ablakokon, megpróbált benézni, és erről eszébe jutott, hogyan tűntem el a szeme láttára egy Pearl Jam-koncert kellős közepén.

Egészen a hátsó bejáratig jutott, amikor éles fájdalom hasított a hasába, majd kevesebb mint egy perccel később sikítva és összeszorított szemmel görnyedt előre. Amikor ismét kinyitotta a szemét, ugyanebben a testhelyzetben guggolt, de sem a Chicago Stadion, sem a szobatársai nem voltak már ott. Egyedül találta magát a szobában San Franciscóban. Pontosan ott, ahonnan elindultunk.

– Szóval – Brooke a brokkoliért nyúl, és folytatja a darabolást. – Továbbra is találkozni fogsz Annával?

Senki más nincs itthon, de azért paranoiás módon körbenézek, mielőtt válaszolnék.

– Ja. Szombaton ér vissza a csereprogramról. Arra gondoltam, szerdán meglátogatom. Adok neki pár napot, hogy találkozzon a barátáival, és visszaszokjon Mexikó után.

– És mit mondasz majd anyunak?

Megvonom a vállamat.

– Már szóltam neki. Azt mondtam, hogy túrázni megyek Sammel. Most Brooke néz körbe, és bizonyosodik meg arról, hogy továbbra is kettesben vagyunk.

– Tudod – szólal meg halkán –, nagyban leegyszerűsíténéd a dolgokat, ha egyszerűen csak elmennél Evanstonba, és visszajönnél úgy, mintha el se mentél volna.

Bámulok rá, de ő nem néz fel.

– És csináljam végig újra mind a három napot? Ha *én* újraélem azt a három napot, akkor majdnem biztos, hogy *te* is újra fogod. Tényleg át szeretnél élni három teljes napot az életedből újra?

– Attól függ – válaszolja. – Ha kapnék egy újabb büntetést gyors-hajtásért, akkor előnyös lenne. De ha találkoznék egy csodás sráccal, te meg kitörölnéd, azt soha nem bocsátanám meg neked. – Brooke rám vigyorog. – Na nem mintha emlékeznék akkor ezekből bármire is.

– Elképzelésem sincs, hogy mit törölnék ki a második körben. De ha neked úgyis mindegy, akkor maradok a túrázásnál.

Brooke megköszörüli a torkát.

– Azzal is egyszerűbbé tehetnéd a dolgokat, ha elmondanád anyu-nak és apunak, hogy hová mész.

– Tudod, hogy azt nem tehetem.

Brooke mindent tud, de a szüleimnek igen keveset árultam el az Evanstonban töltött időről. Meglepő módon alig tettek fel kérdéseket, még Maggie nagyról sem faggattak. Csak ültek a nappaliban, és annyit mondtak, hogy azonnal be kell szüntetnem az utazásokat. Hogy túlságosan veszélyesek, és hogy nem tudom irányítani őket. És hogy itt az ideje elkezdni a „jelenben élni”, ahogy anyu fogalmazott. „Ahogy egy normális ember.” Nem hiszem, ahogy apu teljes mértékben egyetértett ezzel, de ő csak ült anyu mellett és bólogatott.

Ez három hónapja történt. Bele se akarok gondolni, milyen mérges lenne anyu, ha megtudná, hány koncertre utaztunk el Brooke-kal idén nyáron. Vagy azt, hogy múlt héten elmentem az 1995-beli La Pazba. Vagy ha például tudomást szerezne Anna Greene létezéséről.

– Van egy ötletem. – Brooke megbök a könyökével. – Vigyél el magaddal! – mondja, mintha nem lenne nagy szám.

Felnevetek.

– Szó se lehet róla, Brooke.

Könyörgőn néz rám, mintha ezzel befolyással lehetne a döntésemre.

– Nem – ismétlem meg ezúttal egy kicsit erőteljesebb hangon. – Egyébként is, lebuktatnál. A túrázás kempingezéssel jár. – Felhúdom az egyik szemöldökömet, és rámeredek. – Anyu és apu soha nem hinnék el, hogy kempingezni mész.

– Tudok kempingezni! – Karba fonja a kezét, és a bőrén dobol a manikűrözött körmeivel. – Tudok kempingezni – ismételi.

Rásandítok.

Csípőre teszi a kezét, és egyenesen rám néz.

– Nézd, a nővéred vagyok – kezdi komolyan –, ő pedig a barátod, és őt ugyebár nem tudod elhozni ide... *soha*. Anyut és aput pedig tuti nem fogod odavinni. Szóval akár le is tudhatnád velem az egész „ismerd meg a családomat” témát.

– Szó. Sem. Lehet. Róla.

– Kérlek! – Összeteszi a kezét. – Tudod, hogy *ő* is találkozni akar velem.

Olyankor szokott így sandítani rám, amikor tudja, hogy igaza van. És tényleg. Amikor elhoztam Annát a mai San Franciscóba, azonnal visszadobta az idő. Nagyon szeretné megismerni az én világomba tartozó embereket úgy, ahogy én is megismertem az övébe tartozókat, de neki ez soha nem fog menni.

Elindulok a hűtő felé. A hátamon érzem Brooke tekintetét. Végül feladja, és a tűzhelyhez lép. Sercegő olaj hangja tölti be a konyhát.

– Brooke! – szólalok meg, mire vet egy gyors pillantást a háta mögé. Nem mond semmit, de tudom, hogy figyel. – Ha bármi közbejönne, fedezel?

– Megint? – kérdezi.

– Igen, megint.

Látom, ahogy bólint.

– Hát persze. – Egy kis időre elhallgatunk, majd hozzáteszi, hogy:

– Mit csinálsz a dzsippel?

– Ezt hogy érted?

– Nem hagyhatod a garázsban, ha azt mondd nekik, hogy kempingezni mész. Tudják, hogy Samnek nincs kocsija.

– Hmm. Igaz.

Ha az utcán teszem le, vagy egy parkolóban, akkor tuti, hogy elvontatják. És Sam házában sem hagyhatom anélkül, hogy elő ne állnék valami bonyolult magyarázattal. El se hiszem, hogy nem gondoltam a kocsira.

– Ismered Kathryn barátnőmet? – kérdi Brooke.

– Ja.

– Nem volt szüksége autóra a suliban, a szülei pedig nem akarták, hogy a garázsukban foglalja a helyet, úgyhogy kivettek egy garázst. – Hosszú csönd. – A Craigslisten találták.

– Kösz! – mondom, és az eszembe vésem, hogy vacsora után ránézzek az oldalra.

– Látod? Szükséged van rám.

Brooke nem fordul meg, de önelégültséget hallok a hangjában. Aztán egy szomorú félmosollyal hátranéz a válla fölött, és meglátom, hogy nyoma sincs önelégülésnek. Egyszerűen csak szomorúnak tűnik.

– Hé, mit dúdoltál korábban?

Elgondolkodik egy másodpercig.

– Coldplayt.

Kiveszem a zsebemből a telefonomat, és keresni kezdek.

– München? 2002-ben? Egy kis klubnak tűnik.

Hirtelen hátranéz, és egy apró sikolyt hallat.

– Tényleg? – kérdez vissza.

A kezét már ökölbe is szorította maga mellett, és amikor bólintok, egy helyben táncol. Elfordítja a tűzhely gombját, mire a kék fény eltűnik. Körbenéz a konyhában.

– Anyuék berágnak, ha erre a kupira érnek haza.

– Ja, de nem fognak emlékezni rá. – *Ezt* a pár órát újra végigcsináljuk majd. Több napra visszamenni és újraélni azokat veszélyes. Azt a kis előnyt viszont hajlandó vagyok kihasználni, hogy pár órát visszautazunk az időben, hogy ne kelljen beszámolnunk anyuéknek a müncheni Coldplay-konцерtról, amire ellógunk. – Amikor visszaérünk, folytathatod onnan, ahol abba hagyta. Megvacsorázunk, és úgy teszünk, mintha egy boldog család lennénk.

– Mert egy boldog család vagyunk.

– Higgy nekem – mondom, miközben betöltöm a klub honlapját –, ez csak azért van, mert annyira örülnek az ittlétednek, hogy megfedkeztek róla, mennyire dühösek rám, amiért elveszítettelek! Ahogy visszamész a suliba, visszatérünk a szokásos piszkálódásokhoz.

Addig kattintgatok, amíg rálelek egy képre a klub belső teréről. Ráközelítek a legjobb fotóra, amit találok. Nem tudom kideríteni, hogy így nézett-e ki 2002-ben, de nagy a valószínűsége, hogy ha a belsejét párszor át is építették, a mosdók helye nem változott.

– Oké, mehetünk.

Vetek egy pillantást a mikro órájára, és mire visszafordulok, Brooke már kinyújtott karokkal áll előttem.

Végigméri a szerelését.

– Jól nézek ki? – kérdezi a farmerjára, az egyszerű pólójára és a vietnami papucsára célozva.

Nem vagyok biztos benne, hogy a papucs nyerő márciusban, de nem akarom arra vesztegetni az időt, hogy kivárom, amíg átöltözik.

– Ja, jól.

Amikor megfogom a kezét, erősen rámarkol az enyémmre, és idegesen megrázza a karjait, ahogy mindig szokta. Aztán becsukja a szemét.

Én is becsukom az enyémet, és már ott se vagyunk.

Szerda délután telepakolom a dzsipet a kempingező- és túrázófelszereléssel, aztán még egyszer átnézem a lényeges cuccaimat. Leellenőrzöm a fehér műanyag dobozt, amit az első ülésre tettem. Abba tettem mindent, amire szükségem lesz a visszatérésnél: egy tucat ásványvizet, egy dupla Starbucks eszpresszót és egy hatos csomag Red Bullt.

A zene hangosan szól, én pedig a gondolataimba feledkezem, úgyhogy ugrom egyet, amikor valaki kopogtat a vállamon. Lecsapom a doboz tetejét, és megperdülök. Anyu az, keze a száján, az arckifejezése meg elég szórakozott.

– Bocsi! – kiabálja, hogy halljam a zenétől. – Nem akartalak megijeszteni.

– Nem gond. Várj!

Behajlok a nyitott ablakon, hogy letekerjem a hangerőt.

– Hogy haladsz a pakolással?

A motorháztetőtől a csomagtartóig végignéz a kocsin, ami már színültig tele van kempingfelszereléssel és színes kötelekkel. A ponyvát már levettem, és a helyére rögzítettem.

– Jól. Azt hiszem, megvan minden.

– Jó, az jó.

Csak áll ott, bólogat és mosolyog, mintha a bátorságát igyekezne összeszedni, hogy mondjon még valamit. A két lábán elosztva a testsúlyát stabilan áll.

– Mi az?

A hangsúlyomból teljesen egyértelmű, hogy nem igazán akarom tudni a választ.

– Van bármi esélye, hogy lebeszéljelek a kempingezésről? – Karba fonja a kezét a mellkasa előtt. – Csak mert... Brooke hétvégén visszamegy Boulderbe, te pedig megkezdted az utolsó évedet, és ezek az utolsó, teljes családként együtt töltött napjaink.

Szívesen felvilágosítanám, hogy egy egész nyár állt a rendelkezésünkre, ám egy másodpercig sem csináltunk semmit „teljes családként”. Nem igazán értem, miért gondolja, hogy ezen a héten kellene elkezdeni, azon kívül, hogy elmegyek a városból, amit ő nem akar.

– Minden rendben lesz, anyu. El akarok menni túrázni a barátaimmal – jelentem ki. A kocsit hátuljába dobom a hálósákomat, hogy ne fújja el a szél, amikor elindulok. – Csak pár nap az egész. Péntekre már vissza is érek.

Ez a rész igaz, úgyhogy megfordulok, miközben mondom.

– *Egyáltalán* nem lesz térerő?

– Valószínűleg nem. Tudod, milyen odakint. Megpróbálhatsz felhívni, de elég kicsi az esélye, hogy sikerül.

Főleg, mert a mobilom a kesztyűtartóban lesz, a kocsit pedig egy nevenségesen kicsi garázsban, amit tegnap találtam a Craigslisten.

– Bennett?

– Igen?

– Nem időutazol, ugye? – ráncolja össze a homlokát.

Lefagyok, aztán minden igyekezetemet összeszedve laza arckifejezést vágok.

TETSZIK? MI IS NAGYON SZERETJÜK.

Szívből ajánljuk,
ha öröme és felszabadult percekre vágysz!

**Már rendelhető!
ÉLVEZD MIHAMARABB!**

**MOST
KEDVEZMÉNNYEL**

lehet a tiéd!

[Megnézem.](#)

NE HAGYD KI!

Rendeld meg most a kiadónál!

Még több jó könyv

megjelenését támogatom veled.

[Imádom a jó könyveket. Kérem máris!](#)

– Mondtad, hogy *ne* tegyem.

– Igen, így van.

Megvonom a vállamat, és egyenesen a szemébe nézek.

– És éppen ezért pakolom most be a kocsimat, hogy kempingezni menjek.

Ez hazugság lenne? Gyakorlatilag nem, de abban azért eléggé biztos vagyok, hogy anyu ezt nem így vélné. Csak néz rám, én meg várok. Nem tudom, jó vagy rossz választ adtam-e, vagy valami annyira a kettő közt lévőt, hogy nem tud mit kezdeni vele.

Látszik, hogy aggódik. Egek, bárcsak ne tenné! Bárcsak ellazulna, és bízna abban, hogy kézben tartom a dolgokat! Akkor elmondhatnék neki *mindent*. Maggie-ről, Annáról és a Greene-ékről is. Akkor pontosan tudhatná, hová megyek, és mi van abban a dobozban az anyósülésen, amit annyira figyel.

– Légy óvatos, oké?

– Mindig az vagyok. – Megpusztilom az arcát. – Ne aggódj, anyu! Akarok még többet is mondani, de nem teszem.

Látom az arcán, hogy neki is lenne még mondanivalója, de komoly mosollyal rám néz, majd így szól:

– Nem könnyíted meg a dolgomat, szívem!

És ezzel ennyiben hagyja.